

L'adulteri com a color

Fragmenta Editorial ha publicat *No cometràs adulteri* (2024), de Blanca Llum Vidal, dins de la col·lecció «Deu Manaments». Blanca Llum Vidal (Barcelona 1986) és poeta, editora i treballadora social. És un llibre interessant i valent. És un llibre escrit de manera clara, però alhora és complex perquè el tema que tracta és complex de tan humà com és.

Del llibre, en volem ressaltar dues idees. La primera: El llibre acaba així: «Potser ser fidel de debò és una manera de comprometre's [...] en una història d'amor. De compartir un projecte. De compartir, fins i tot, les portes que s'obren dins d'aquest projecte. Potser ser fidel de debò és la possibilitat de donar la volta a la gelosia animal. Potser ser fidel de debò és descobrir que el pacte amorós es pot convertir en una forma d'insubmissió radical» (p. 74). La segona idea: «Anar-te'n al llit amb algú amb qui no t'has casat no només seria una mena d'acostar-se a l'altre, sinó també de transgredir la immobilitat dels rols sexuals que el matrimoni t'assigna [...] i de fer que la relació 'jo-tu', de què tant ha parlat Martin Buber [...], esdevingui una relació que es diversifica i que esclata en mil colors i en mil músiques com els focs d'artifici» (ps. 24-25). I rebla l'autora (ps. 64-65): «Contra tota essencialització, una amalgama, un entrecreuament d'elements diversos, un aiguabarreig [...] per incloure tota mena d'estranyeses i tota mena d'aspectes considerats erronis, tarats, defectuosos.»

... naci-
... ment. No
... anàlisis sobre
... a o patriòtica i la
... qual religiosa que ens
... va. Coincidíem molt, enca-
... ell portava una maduresa
... osa molt superior a la meva.
... vèrem una reducció formida-
... e la parafernàlia de la institu-
... eclesial. Un dia em comentava:
... an caigui l'estructura religiosa
... impera...» I jo li demanava:
... è passarà?» «Doncs que farà
... lseguera.», responia.

... Alemanya i a la Uni-
... idelberg (de versió
... fer dues troballes
... certa obertura teo-
... ca, almenys més 'sàvia' que la
... Sant Cugat, i una companyia
... enina excepcional: Inga Weyer.
... Mentre ell repensava, a Colònia,
... eva vida personal i eclesiàstica,
... cardenal alemany de la diòcesi
... a facilitar ocupar-se d'una par-
... uia i temps després, quan es
... secularitzar, de donar classe a
... institut de la ciutat. M'hauria
... adat saber què deia als alemanys
... aquella fosca Església alemanya
... s anys seixanta.

... Faltava per arribar el típic trau-
... de la secularització viscut per
... saltres en altres experiències
... exclergues. Imagino que ha de
... molt fort, quan tens una vocació
... giosa tan clara com la seva, dei-
... r anys de vida congregacional.
... a ser molt fort, gairebé inexpli-
... ble. Ho va acabar superant, i
... ossiblement la Inga hi va fer molt
... és que jo.

... Després hem pogut viure molts
... anys de vida religiosa i d'acompa-

El llibre ataca, per tant, la idea del matrimoni com a normativa. Tot el que s'aparta del que és normatiu seria erroni. Quanta gent queda exclosa de la norma? Quanta gent pateix gratuïtament a causa d'això? Hi ha aquí una revolta social actual i encertada: ningú no vol ser un error.

Escriu Nietzsche al seu poema *Ecce Homo*: «Sí! Ja sé d'on procedeix! | Soc insaciable com l'ardor | de la flama i em consumeixo. | Es converteix en llum | tot allò que agafo; | es converteix en carbó | tot allò que deixo: | segurament soc una flama.» Més enllà del matrimoni com a institucionalització, del sexe-matrimoni com a forma de poder opressor, d'asfíxia, no podríem pensar el sexe com a poder, però ara com a poder-violent, com una forma de violència cap a l'altre? El sexe com a llum, com a flama de la passió, «converteix en carbó tot allò que deixa». Es tracta així, doncs, d'una manera d'anar deixant rostres carbonitzats darrere nostre. Caldria anar amb compte perquè el sexe és una arma de doble fil. Tothom vol ser flama. Ningú no li agrada ser carbó, cendra, deixalla.

Ara bé, també ens diu Llum Vidal: «[que] esdevingui una relació que [...] esclata en mil colors.» Al diàleg *Menó* de Plató, se'ns proposa una definició de color com a «eflivi de figures». I reblarà Sòcrates que això és «tràgic». A la llum del poema nietzschia, això se'ns pot fer ara intel·ligible. Però encara n'hi ha més: l'autora sembla voler-nos dir que l'adulteri és una possibilitat d'obrir-se a l'altre. El fet és el següent: una vida oberta a la possibilitat de l'adulteri-altre és una vida escapçada d'arrel, on l'altre (*el otro*) acaba esdevenint allò altre (*lo otro*), una vida impersonal. És la 'tragèdia' del color com a efluvi de figures. I això, per què és tràgic? Perquè acabem fent de l'amor un efluvi de rostres venut i entregat a la temporalitat: on el 'qui' concret acaba sent endut per l'esllavissada del temps. Quan 'tothom' pot ser

una possibilitat de 'qui', es perd el fonament de l'amor. Quan 'tot' és, res no acaba sent (en el sentit fort del terme 'ésser').

L'amor és un do de Déu. Ningú no ens deu res: i menys encara la nostra parella. Tal vegada el que ens diu l'autora és 'realment' la vida. Però, 'tot i així', ningú no ens pot negar amb Sòcrates que és 'tràgic'. Per què, sense un 'qui' (la parella) i sense un Qui (*Abbà*) l'univers no esdevé un lloc 'massa' solitari i fred? Sense un punt fix, no fa tot 'massa' voltes? I quina promesa se'ns amaga darrere d'aquests 'massa'? —Xavier Semillas

Educar per la pau

En un món en guerra, es fa imprescindible més que mai lluitar per la pau i l'entesa de la humanitat. Mentre els dignataris europeus han acordat augmentar la despesa militar i reduir la despesa en educació, cultura etc., el papa Francesc ha convocat un any més, aquest mes de maig, persones guardonades amb el premi Nobel de la Pau, científics, activistes dels drets humans i personalitats diverses a la segona Trobada Mundial per a la Fraternalitat Humana. En total, trenta persones per a parlar del que és humà i de com es pot construir la pau en un món distorsionat i marcat pel capitalisme financer, pel malentès dret de defensa i la cobdícia del poder, que passen per sobre del valor de la vida humana. En l'inici de les jornades, el papa Francesc va remarcar el fet que no hem après a viure junts com a germans i com, per a garantir una pau duradora, és imprescindible posar la fraternalitat en el centre de la vida dels pobles. L'objectiu de les jornades amb aquestes personalitats és presentar a la societat civil propostes centrades en la dignitat de la persona humana a fi de construir bones polítiques. Esperem que els dirigents polítics les duguin a la pràctica. —Montserrat Morera

Cristianisme i Jesús (innocent, exiliat, condemnat, acusat de terrorisme) interpel·len els jutges espanyols

El cristianisme es basa en la vida i el missatge de Jesús. La fe i la vida cristiana són més que la jerarquia eclesiàstica, i no tenen res a veure amb el nacionalcatolicisme de la dictadura franquista. Jesús (innocent, exiliat, condemnat, acusat de terrorisme) interpel·la els seus acusadors de la cúpula judicial espanyola. Quins fets succeeixen en el temps actual? La sobirania/independència de Catalunya es planteja com un dret legítim, universal, democràtic, pacífic. La repressió institucional, política, policial, mediàtica d'Espanya es posa en marxa. Sentències condemnatòries d'un aparell judicial espanyol hereu del franquisme, que no coincideix amb la justícia dels països de l'Europa democràtica. Inhabilitacions. Presó. Exili. Acusacions de terrorisme que són una banalització del terrorisme.

Val la pena una anàlisi cristiana d'aquests fets a partir dels textos evangèlics. La repressió comporta falses acusacions, presó, exili. L'evangelista Mateu relata que Jesús i els seus pares s'exilien arran de la persecució d'un rei criminal com Herodes. «Un àngel del Senyor es va apareixer en somnis a Josep i li digué: "Lleva't, pren el nen i la seva mare, fugiu cap a Egipte, i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà l'infant per matar-lo." Josep es llevà, prengué de nit el nen i la seva mare, se'n va anar cap a Egipte i s'hi quedà fins a la mort d'Herodes» (Mt 2,13-14).

Jesús planteja una revolta subversiva contra l'ordre (?) o, millor, desordre establert. Proposa les Benaurances (Mt 5,4-20) que ho capgiren tot: «Feliços [...] els qui tenen fam i set de ser justos, els perseguits pel fet de ser justos [...].